

или приказки изъ народната митология, които съм вече разправял на любознателнитѣ читатели на „Вѣнецъ“.

Презъ единъ ясенъ юлски день съмъ се запѣтилъ отъ голѣмото село Якоруда презъ живописната мѣстность Турица, също дивенъ планински кѣтъ на презрилското шосе отъ Самоковъ за Разлогъ. Оттукъ на 13 октомврий 1917 г. премина германскиятъ кайзеръ Вилхелмъ II, придруженъ отъ българския царъ Фердинандъ и многобройна свита. За тѣзи мѣста и отсрещния Пиринъ кайзерътъ възкликналь:

— О прекрасна, несравнима картина! Кой въ Европа е мислилъ, че Балканскиятъ полуостровъ крие въ недрата си подобни великолепно сценарии и планински пейзажи!

Изъ тѣзи прекрасни мѣста вървя самичъкъ и никжде не срѣщамъ жива душа. Затова се много зарадвахъ, когато въ гората Поленица зърнахъ говеда и чухъ човѣшки гласъ. Отбихъ се при колибката, около която шеташе единъ старецъ. Разприказвахме се и веднага се сприятелихме. Старецътъ е дѣдо Григоръ Липевъ отъ село Бѣлина. Родътъ Липевъ отъ това село ми е отдавна познатъ отъ премилія желѣзничаръ Лазаръ Липевъ, дългогодишенъ касиеръ на Софийската гара.

— Както ме виждашъ, така ме пиши! — казва дѣдо Григоръ. — Старъ скитникъ. И вашето. Панагюрище зная. И азъ бѣхъ на Оборище съ Бенковски, но преди да почнатъ нашитѣ да се биятъ, азъ се прибрахъ въ селото си. Разбрахъ, че на барутъ мирише. Зиме се прибера въ село, но пукне ли пролѣтъ, въ планината да ме диришъ.

Сбогувахме се съ дѣдо Григоръ и азъ поехъ пѣтя за Семково, а той отново се разшета около добитѣка. Нѣколко пѣти си писахме. При едно друго отиване на Семково, запитахъ, дали дѣдо Григоръ е на Поленица, за да му ида на гости.